

BESLISSING

Ex artikel 10.6 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg

inzake

mevrouw [klaagster]

per adres: instellingslocatie te Tilburg

tegen:

GGz Breburg/ HIC

Vertegenwoordigd door:

De heer [verweerder 1], zorgverantwoordelijke psychiater en mevrouw [verweerder 2], aios
zaaknummer RKC 23-xxx

^^

Algemeen:

De commissie ingevolge de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvggz), heeft in overeenstemming met haar reglement ex. artikel 10.4 lid 2 Wvggz, de klacht van mevrouw [klaagster] in behandeling genomen.

De commissie is betreffende de klacht van mevrouw [klaagster], geboren [datum] , tot de volgende beslissing gekomen.

De klacht:

Mevrouw [klaagster] heeft een klaagschrift ingediend gedateerd op [dag] december en aangevuld op [dag] december 2023. Zij klaagt over het besluit van de zorgverantwoordelijke d.d. [dag] december 2023 waarbij deze besloten heeft tot verplichte zorg in de vorm van opname in de accommodatie, beperking van de bewegingsvrijheid en toediening van medicatie. Mevrouw [klaagster] geeft daarbij aan dat zij het niet eens is met de diagnose en allergisch is voor alle medicatie.

Ontvankelijkheid:

Klaagster is als cliënt van aangesloten zorgaanbieder GGz Breburg, klachtgerechtigd.

De procedure:

Mevrouw [klaagster] heeft in haar klaagschrift gevraagd om de uitvoering van het bestreden besluit te schorsen in afwachting van de uitspraak. Op het schorsingsverzoek is door de commissie per schriftelijk besluit d.d. 11 december 2023 afwijzend beslist.

De commissie heeft op 22 december 2023 haar conclusie omtrent de ongegrondheid van de klachten in een verkort schriftelijke uitspraak vervat.

De hoorzitting:

De commissie, bestaande uit mr. M.J. Spieringhs, voorzitter, de heer Corthals, psychiater-lid en mevrouw C. de Bont , lid, heeft tijdens de hoorzitting op 21 december gehoord:

Mevrouw [klaagster], klaagster, bijgestaan door mevrouw [pvp],
patiëntenvertrouwenspersoon.

en zijdens de zorgaanbieder

de heer [verweerder 1], zorgverantwoordelijke psychiater, en mevrouw [verweerder 2], aios,
als verweerders.

Mevrouw [klaagster] laat weten dat er thuis iets kleins gebeurde waarvoor haar zoon de politie belde en daarna de crisisdienst kwam. Dat was echt niet nodig geweest. De politie duwde haar heel hard en ze was buiten in de kou zonder schoenen. Heel lang geleden is ze ook een keer opgenomen geweest en daarna is ze weleens bij GGZ Reinier van Arkel geweest maar ook dat is lang geleden. Mevrouw [klaagster] vertelt dat toen ze aan de politieman vroeg of hij van God of van de duivel was, die zei dat hij van de duivel was. Mevrouw [klaagster] vroeg zich toen af waar ze eigenlijk was beland. Ook haar advocaat zei later van de duivel te zijn, ze vertrouwt de advocaat en rechters dus ook niet.

Betreffende de medicatie laat mevrouw [klaagster] weten dat ze heel hard schreeuwde op haar kamer toen zij een spuit kreeg. Zij wil geen medicatie want ze krijgt er veel bijwerkingen van. Gevraagd naar die bijwerkingen noemt mevrouw [klaagster] o.a. hoge koorts, onrust en misselijkheid op. Mevrouw [klaagster] zegt ook geen ander middel te willen proberen omdat zij allergisch is voor alle medicijnen. Ook is ze bang dat ze dan voor altijd medicatie moet nemen.

Volgens mevrouw [klaagster] hebben de artsen haar kinderen wijsgemaakt dat zij een bipolaire stoornis heeft maar dat is niet zo. Zij wil wel vrijwillig opgenomen blijven.

Verder vertelt mevrouw [klaagster] dat ze, toen ze ongeveer 20 jaar was, een stroomsessie heeft gehad van een psychiater in Roemenië. Daar hebben haar ouders toen veel geld voor betaald omdat ze niet een gek kind wilden hebben.

Mevrouw [klaagster] laat weten erg bang te zijn en graag naar huis te willen met Kerst omdat zij nog moet poetsen en koken voor haar man en zoon. Zij is bang dat ze hier niet echt goed behandeld wordt en ook bang van ziekenhuizen omdat haar broer en moeder in een ziekenhuis in Roemenië zijn vermoord.

Mevrouw [klaagster] vraagt zich af wat ze moet doen om te bewijzen dat ze niet ziek is. Zij was alleen boos op haar zoon omdat die de politie gebeld had.

Mevrouw [pvp] wijst er op dat uit het artikel 8:9-besluit niet duidelijk wordt welke medicatie mevrouw [klaagster] zal krijgen en ook niet in welke dosis. In het besluit is zowel noodmedicatie als dwangmedicatie opgenomen. Ook daarvan is het middel en de dosis niet duidelijk. Lezing van de rapportages is erg lastig vanwege het ontbreken van datums en soms ook namen. Lezing ervan maakt niet duidelijk of een bepaalde toediening als nood dan wel als dwangmedicatie wordt gegeven.

Verder vraagt ze aandacht voor de vele bijwerkingen die mevrouw [klaagster] ervaart en van het feit dat ze lijdt onder het labeltje “gek”. Mevrouw [klaagster] is van mening dat zij alleen naar buiten zou kunnen en niet beperkt hoeft te worden in haar vrijheden.

De heer [verweerder 1] licht desgevraagd toe dat mevrouw [klaagster] ongeveer 3 weken geleden werd opgenomen met een forse manische ontregeling vanuit haar bipolaire stoornis. Er is sprake van slecht slapen, sterk aanwezige belevingen, dreigen en uitputting. Het is dan ook echt nodig dat ze opgenomen blijft en medicatie neemt. Er is inmiddels een zorgmachtiging aangevraagd.

Gevraagd naar een verklaring voor het opleven van een manie na 20 jaar zonder opname laat de heer [verweerder 1] weten dat hem geen verklaring bekend is. Overigens is mevrouw [klaagster] tussentijds wel in beeld geweest bij de crisisdienst maar werd er steeds beoordeeld dat er geen indicatie was voor crisismaatregelen.

Mevrouw [klaagster] krijgt de keuze tussen oraal of IM- medicatie.

De heer [verweerder 1] laat weten dat mevrouw [klaagster] Cisordinol -Acutard heeft gekregen en dat werkt gedurende 3 dagen. Het betrof dwangmedicatie en niet noodmedicatie.

Aangaande de bewegingsvrijheid laat de heer [verweerder 1] weten dat dit dagelijks beoordeeld wordt. Mevrouw [klaagster] mag en gaat inmiddels regelmatig naar buiten onder begeleiding; haar zoon haalt haar dan op. Vandaag mocht mevrouw [klaagster] voor het eerst ook alleen naar buiten gedurende 15 minuten.

Tot slot laat de heer [verweerder 1] weten dat de familie van mevrouw [klaagster] zich grote zorgen maakt over haar psychische toestand.

Mevrouw [verweerder 2] laat, gevraagd naar de reden van vrij snel verplichte medicatie voorschrijven zonder af te wachten of de manie zonder medicatie zou verbleken, weten dat mevrouw [klaagster] gedurende anderhalve week is geobserveerd en in die periode wel steeds medicatie aangeboden kreeg maar die consequent weigerde.

Het effect van de medicatie is dat mevrouw [klaagster] inmiddels minder boos is en dat haar belevingen nog wel aanwezig maar duidelijk afnemend zijn.

Gevraagd naar de actualiteit van de beoordeling van de psychische toestand van mevrouw [klaagster] in relatie tot het bestreden besluit, laat mevrouw [verweerder 2] weten dat mevrouw [klaagster] nog dezelfde dag, namelijk [dag] december, door haar is gezien.

Het oordeel van de commissie:

Op grond van de ingebrachte stukken zijnde het klaagschrift, onderdelen van het patiëntendossier en hetgeen zijdens betrokkenen ter zitting is verklaard, overweegt de commissie als volgt.

De commissie stelt vast dat mevrouw [klaagster] in de accommodatie van zorgaanbieder werd opgenomen met manisch psychotische episode bij een eerder gediagnosticeerde bipolaire stoornis. Zij krijgt sinds [dag] december 2023 verplichte zorg op grond van een **(voortgezette) crisismaatregel**.

De rechtbank heeft bij beschikking van de voortgezette crisismaatregel op [dag] december 2023 bepaald dat het noodzakelijk is dat mevrouw [klaagster] verplichte zorg krijgt om het aanwezig ernstig nadeel af te wenden. Het gaat daarbij onder andere over de zorgvormen waar mevrouw [klaagster] zich nu over beklagt en die opgenomen zijn in het schriftelijk besluit van de zorgverantwoordelijke d.d. [dag] december. Te weten, opname in de accommodatie, beperking van de bewegingsvrijheid en toediening van medicatie.

Alvorens over te gaan tot daadwerkelijke toepassing van de verplichte zorg dient de zorgverantwoordelijk een zorgvuldige procedure te volgen die omschreven is in artikel 8:9 Wvggz. De wettelijke vereisten daarvan worden hieronder getoetst.

De commissie constateert dat het bestreden besluit van [dag] december 2023 door de zorgverantwoordelijke is genomen na dat het door mevrouw [verweerder 2] besproken was met klaagster. Dat het besluit gemotiveerd op schrift is gesteld en uitgereikt aan klaagster. Verder is uit de verklaringen gebleken dat klaagster op [dag] december is gezien waarmee haar gezondheidstoestand actueel is beoordeeld. Ook is beoordeeld of zij in staat is tot een redelijke waardering van haar belangen ter zake van de voorgeschreven zorg waarbij geconcludeerd is dat zij wilsonbekwaam is. Tevens is vastgesteld dat klaagster in bedoeld schriftelijk besluit op de hoogte is gesteld van haar klachtrecht en haar recht op ondersteuning door de patiëntenvertrouwenspersoon.

De commissie acht hiermee afdoende duidelijk dat het bestreden besluit in overeenstemming is met artikel 8:9 Wvggz.

Het inzetten van verplichte zorg door de zorgverantwoordelijke dient daarenboven ook te voldoen aan de eisen van proportionaliteit, doelmatigheid, subsidiariteit en veiligheid als bedoeld in artikel 2:1 Wvggz.

Gelet op het ziektebeeld van mevrouw [klaagster] en de aard van het nadeel dat dit berokkent, (gevaar voor ernstig lichamelijk letsel, ernstige psychische schade, de situatie dat betrokkene met hinderlijk gedrag agressie van anderen oproept en de situatie dat de algemene veiligheid van personen of goederen in gevaar is, aldus en rechtbank) is de commissie van oordeel dat het toepassen van verplichte zorg die ziet op het toedienen van medicatie, beperken van de bewegingsvrijheid en de opname in de accommodatie voldoet aan hierboven genoemde eisen. Verwacht mag worden dat de verplichte zorg, hoewel voor klaagster zwaar te verdragen, binnen redelijke termijn er toe zal leiden dat mevrouw [klaagster] terug kan keren naar de gezinssituatie en weer kan deelnemen aan haar regulier sociaal leven.

Meer specifiek aangaande de verplichte medicatie overweegt de commissie dat antipsychotische medicatie naar professionele standaard een effectief en onmisbaar middel ter bestrijding van een manisch psychotische periode en er geen andere minder belastend

middel bekend is.

Er is geprobeerd om gedurende de eerste opnameweek de medicatie op vrijwillige basis te geven, echter zonder succes. Ook het feit dat klaagster de keuze wordt gegeven tussen oraal dan wel IM past binnen de rechtsbeginselen genoemd in artikel 2:1 Wvggz.

Wat betreft de effectiviteit is, volgens de verklaring van de zorgverantwoordelijke, nu reeds na 2 weken gebleken dat er een lichte verbetering in de psychische toestand van klaagster te zien is.

Voor wat betreft de opname in de accommodatie en beperking van de bewegingsvrijheid heeft de commissie overwogen dat er steeds actueel wordt beoordeeld in hoeverre mevrouw [klaagster] vrijheden kan krijgen om naar buiten te gaan en deze vrijheden ook daadwerkelijk worden geboden mits onder verantwoorde begeleiding. Ook de door haar gewenste mogelijkheid om met Kerst thuis tijd door te brengen zal in principe worden toegestaan. Bij de beoordeling van de proportionaliteit van deze vormen van verplichte zorg heeft de commissie ook gewicht toegekend aan de rapportage van psychiater mevrouw [naam], luidende: *“Echtgenoot vertelt dat hij er helemaal doorheen zit, kan situatie thuis niet meer aan, spanning en agressie zijn aan het op lopen. Pte heeft afgelopen nacht met vaas gegooid, is afgelopen weken toenemend agressief, heeft ook s nachts op het plein gaan schreeuwen, burens hebben politie gebeld. Heeft zoon keel dicht geknepen”*.

Aan de eisen die gesteld kunnen worden betreffende de veiligheid van de geboden verplichte zorg wordt door naar het oordeel van de commissie voldaan nu klaagster in een klinische setting wordt behandeld en zij onder toezicht en controle staat.

Bovenstaande leidt tot het oordeel dat de klachten van mevrouw [klaagster] **ongegrond** moeten worden verklaard.

Aanvullend wenst de commissie (mede naar aanleiding van de terechte inbreng van de patiëntenvertrouwenspersoon), op te merken dat in het schriftelijk besluit van [dag] december 2023, enige precisering van de voorgeschreven medicatie ontbreekt.

De commissie heeft eerder reeds aanbevolen het middel, dosering en frequentie dat wordt voorgeschreven te vermelden in het artikel 8:9-besluit. Waarbij uiteraard vermeld kan worden dat deze zo nodig aangepast zullen worden. De aanpassingen dienen bijgehouden te worden in het behandelplan.

Het ontbreken van nadere precisering heeft in casu tevens tot gevolg dat in het dossier onduidelijk blijft of de toegediende medicatie als voorgeschreven noodmedicatie of als dwangmedicatie moet worden begrepen.

De beslissing:

De klachten van mevrouw [klaagster] zijn **ongegrond**

Datum uitspraak : Tilburg, 21 december 2023